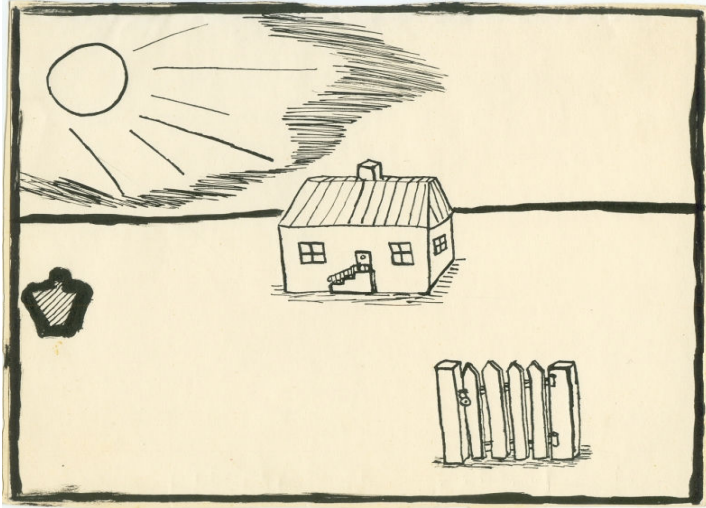

Per-Olof Johansson

Hvor de åbner

deres madkurv

Digte

per-olof.dk
www.per-olof.dk

Per-Olof Johansson

Hvor de åbner
deres madkurv

Digte

per-olof.dk

Hvor de åbner deres madkurv

© Copyright Per-Olof Johansson 1994/2009

Udsendt 1994 på Politiken Online og andre BBS'er.

Diskette 1995

ISBN 87-985452-0-5

KOPIRET: Kopi må under ingen form gøres til genstand for salg uden efter aftale med forfatteren. Kopiering i kommercielt øjemed til gratis distribuering kun efter aftale med forfatteren.

Pris ved udsendelsen: Gratis ved fremsendelse af formatteret diskette 720 kb samt frankeret og adresseret returkuvert.

Denne mulighed siden afløst af PDF-version marts 2007/2009

Kan downloades fra

<http://www.geocities.com/Athens/2344/maddigt.pdf>

Sigteord: Det dræbte symbol

I

Og han så hende
og hun så ham
og bag visiret, var ansigtet fælles
og hendes ben, var hans krone,
hendes kappe skilte dem
og hendes øje
men fra hans øjne, faldt som gammel maling
synet og billedet
ud i stilheden
og hun vendte sig,
hendes smil blev til intet.

II

I byen
skar kærligheden sig ind
som hjørner og sprækker
og dannede buer, kød
danse, sorte gange
før det nøgne foldede sig ud
fra den nøgne trekant
til to smukke ben
fra den fine kjole
(som skjulte kroppen).
Fra skyggen under låret
bredte mørket sig
ud i hele verden.

Hans nøgne pande, var hendes knæ
og hans krop var hendes kjole.

Fra hans øjne flød blomsterne
ned i hendes skød
(til de skjulte hendes hofter).

I hvid turban
og blomstret kjortel
rejste det fælles væsen
over det øde hav.

III

Den nøgne sten som ligner krop
hænger tung som brystet
fuldt af mælk,
og universets blå gennemsigthed
vokser til kvinde,
øjenlåg, flagrende hår.

Han står med bøgerne
og nedslagne øjne, lænet til stengudens
enorme fingre,
og i hans krop vokser
en kvindekrop op
gennem alle hans årer,
i luften former hans hånd
tilfældigt
hendes ansigt som ser og
griber efter den andens billede,

og ser hendes inderste
som en fjern sten

hvorover tiden løber
i lange tråde

IV

Hendes næsefløje dirrer, af lys
omkring hende,
skaber rum
så hun taler, med hænderne
til hænderne,
og med den nøgne navle
antyder hun sit komme,
hvor mange hun kan være,
hvor frisurerne skifter,

i forhængets brune folder
kaster hendes krop et lys
udad og indad
og skærer med lungernes arbejde
billede på billede
i lag på lag
af hår og hår.

Som ridset af en brun diamant
og var hver ridse et strålebundt,
tegner hun sit eget jeg

i kød og blod
i naturligt skjul
dækket af dig
og klarheden.

V

Ved de nøgne sorte kvinders
arbejde for sult,
ved det intet hvori de støder
kornet til deres børn,
ved de elendige hytter
som tiden har gjort urenlige,
ved de døde ånder
i træerne omkring landsbyen,
ser han sig stå
overfor en sort kvinde
og er død som det maledede korn.

Af den stødende skygge
gror den flettede hytte,
gror natten
uden drømme,
med krukken af sult og forladthed
gror fortiden som et mareridt.

Men i det hvide kvadrat
støder de deres drømme
til hans drøm
om oprindelsen,
og han ser sig stødt ud
ved mørke menneskers hånd,
og ser sig selv stå ensom, søgende,
som skyggen af en krop.

Af det hvide ideal
vælder melet af korn,
strømmer nøgne sorte kvinder ud af væggenes skygger.

VI

Åh, for hun har forladt
enhver
og skilter med sin hule ryg,

så ingen ser de små tykke ankler
som er så smukke,

og ingen ser knæhaserne
før nu
hvor han griber hendes fletning
og tvinger hovedet rundt

og ser hende forfra
    ud på sig selv,
og husker hvad han så
da hun afslørede sig selv,

og han og hun ikke mere
    var sig selv
og derved bliver det
i springet tilbage:
hun står med sin hule ryg til
og kalder og kalder, altid.

Og enhver ser igennem
det mørke som skabte hende.

VII

Barnet på rejse
griber i Paris om det blanke gelænder
med hånden som rækker sig
ud gennem øjet
og i sit blanke tøjs folder skjuler sit sande

gude-maske-ansigt
lige overfor en læderbetrukken dame,
som har grebet dets hånd
og nu venter at se dets store hoved
ikke mere være en baby.

Men barnets basunkinder og
strålende kulør
bevarer det
og bestråler det
som amuletten almindeligvis
i forbindelser
med de blanke stjerner.

VIII

På gyldne sandede veje
stiger de op og op og op
gennem forårsgrønne skove
bjergværkers trisser og trosser
gennem nøgne mennesker
og istapper på husene
op, til det første bryst
hvor de åbner deres madkurv
og spiser med hår i munden

og er forberedte på
sneen og de øde tempelpladser
med tanke-bygninger
    over et øjenpar
med en hellig ild
    for den nye landsby
som står på pæle langt ud i
    den overjordiske sø
hvor livet er som sød musik,
ovenpå en lang vandring.

Og fra ringen, som forener brysterne
drager det atter tilbage
    ned gennem årstiderne.

IX

Da øjnene åbnede sig
som fra mørket mod
farver,
vandrede hans søn
op til borgen af pligt,
men hans øjne hang altid
ved skyerne
ved fuglene, ved svanen
ved de grønne områder
på gulvtæpperne
når krigerne vandrede
    henover brædtet
i det rituelle spil
    hvor modspilleren altid

er fordømt.
Men stilheden i det tomme brædt
var som stilheden over dalen
og den grønne sø
som han så.

X

Barnet, der bag masken er en ældre mand,
hans øjne, der er striber af tøj,
hans lille overskæg, som blæsten trækker i,
som skyggen af en grå måge
der flyver, som han flyver
udad i livet
bort fra moderen,
den unge dame i lange bukser
som ler henrykt.
De har hver gjort sit
i sommerens løb
og nu er det efterår.

Det gamle barn er som forvandlet,
det er som om kvinden har delt sig
og står frodigere tilbage
i alle sine år.

Han står langt væk,
parat til at modtage
og give barnet hånden
i hans hånd
uden at spørge om noget,

for der er andre gamle mænd
skjult i hans krop
og noget af en dame.

Bag moderen, ligger skyggen af hendes lemmer, som
antydning af lys.

XI

Det er krigeren i kulturen:
templet med de to spir,
skulpturerne og springvandene,
og paladset som dekoration.
I skov-templet:
det er krigerens ansigt:
det er et spejl af et spejl,
den gudeskabte symmetri i verden
under hjelmen af blå,
ansigtet gror som en plante
af symmetriske bygninger,
af symmetriske skygger
                    over øjnene,
det er skoven i hans hjelmbånd.

Af det frosne springvand
stiger gennemsigtige isfigurer
med lys,
der både er ansigt og figur,
både lukket og åbent.

Bag øjets gitre,
i forgårdens skygge,
under menneskerne på trapperne,
ved de lukkede døre:
rejser en primitiv skulptur sig
med udbredte stive arme
og et kvadratisk hoved:
dets øjne er firkantede,
dets mund sort og dyb,
og håret frynset
og kappen åben
til genitalierne.

Det er elsker-krigeren.

XII

Hun steg efter den hvide pil
ud af fjerskjulet
ned i havet og op,
uden angst for jernmasken
for hænderne holdt
og hendes gummierede krop
sprang ud af den hvide damp.

Men fra det grønne vand
steg solreflekser
og grønne planter,

og fra hendes højre side
steg dukkekongen op

med det trekantede blå hovedsmykke på.

Fire par hænder holdt røret hævet,
de var som skærf omkring det.

Den gamle ørn holdt sig svævende
over vandene.

Og manden, med den ene ansigtsdel i skyggen,
er hovedet under armen
med tomme øjenhuler,

sammen med de to kvinder,
den gamle og den unge,
den ene med læbeøje
    som en konkylie,
den anden et krigsbillede,

og de ser alle forhuden trukket tilbage
i det ideale felt
    i viftens billede.

XIII

Fra vejen, fra rejsen, fra mødet:
han lænet mod domhusets røde mure,
hun, spaltet i seks seende,
ser fra portens skygge
ud over den gamle bymur
ud over havet,
hvor de sejler i solnedgangen.

De er skygger mod den gule sol,
grønne skyer forener sig med havet
og intet siger de,
en let brise smyger sig omkring dem.

Forenet af en fugtig våd ræling,
og alle sejlene de står tegnet i,
så spændte sejl der higer
indad og udad,
så peger han med mandens stærke arm
ud over havene
mod den vingede gud.

Og i det blå, over bjergene,
sejler de op forbi hytter og figurer,
ad klarhedens fjeldstier,
forbi huse med tegl eller spåntag
imod den højeste tinde.

Den vingede gud har kastet sig
ned og favner hendes ene bryst,
og hun har grebet ham
om håret af marmor
og grå klippe og is.

Ensom gror en ranke
fra skyggen om domhusets mure.

XIV

Skytterne er klare, markerne bare,
hendes øjne er skove
af sne og nåletræer,
solflimmeret bag hende
stjæler et kys af hendes mund.

Fæstningen i det ideale felt,
hvorfra stjerne løber ud i sandet,
den lille plantage bag hegnet,
er snart fortæret
af de tågede skikkelser
i solflimmeret.

Øjnene ser, med udbredte arme,
gennem søgeren af klar is
o hendes borg
vil snart falde
i hendes egne hænder.

Hun siger: grønne marker vil jeg skabe
af en øde ørken,
jeg vil vand!

Som en død
stirrer hun gennem sin skovmaske
på ham.
Han melder tilbage, at den vil falde.

Og murene falder
som noder fra bladet.

I det lille kvadrat
er hun ensom i ørkenen.

XV

Han kom til hendes hegn og så den sorte
kasse,
han gik til hendes låge,
og så det ornamenterede gitterværk,
han gik langs gitteret
og så ind på hendes fliser.

Han så hendes navle, han så hendes hår,
han så hendes nøgne kød,
han så træerne vokse i hendes have,
han så alle hendes smukke piger i græsset,

han så dyrene græsse
i det tropiske klima,
han så hende delt
mellem handsker og uden,

han så gennem hende til træet
det ensomme, blomstrende,

han så hende skinne
som den sorte kasse
i hendes lille vest
og den lyserøde bluse.

Og i portalen stod lyset
ved det dræbte symbol.

XVI

I det tyndeste blå
havde hun sat sig.

hendes tynde blå kåbe
var kun knappet over brystet.

Gennem de tynde blå borter
begyndte hendes hud,

og hendes arme kom ud
og hendes knælende knæ,

og hendes lange gyldne hår
vældede ud over det blå lin,

og hendes ansigt var nedstigningen
med det mørke hår

mellem de to fremmede
grå mænd med masker

og hendes mund
var det åbne skød
hvorfra håret flød

og hendes seng var hvid
af uld og puder,
hendes hånd et hvilende kærtegn.

XVII

Han og hun i den tredie forening
med øjet over øjnene
og de halvt åbnede læber
fra sortblå over gul til rød
til en død mand
hvis åbne øjne

alene ser.

XVIII

Nøgen, i sin ungdom
er hun gået det andet øje i møde
med sine smukke bryster
som slet ikke er falske
som hendes lange hår og hvide læber.
Brysterne, hænger så blødt
ud i den buede port eller vinduet,
hun skjuler sig under øjet,

og han skjuler hende

ikke

men fæstner hende på murene,

hans hår bliver gråt med tiden
og hans tøj blå som

en mørk nattehimmel:

Det store hængsel i muren
holder døren
mellem ansigterne.

Og det er bag døren
                                hun står
og viser sin skulder frem.

IXX

Svømmende, mellem fiskerflåder,
lange baner af skyer og bølger,
rød/hvide markiser og det gule redningsbælte,

steget ud af solens
lillaskabende stråler,
i det spillende blå vand
som ikke blander sig med det grønne
eller det lilla,
som i et bassin, under bjergene
i vand så blå som bjerg og luft
svæver hun
i et ubestemmeligt sted
med udbredte arme,
gennem hele verden.
Alle glæder sig ved den herlige aften,
dens stilhed oppe og nede,
men ingenting har op eller ned
kun hun, hvis ansigt
stiger op af hvirvlerne i sig selv.

XX

Under det brusende vand
steg farven i hende
ved synet af den lange dreng
som bøjede sig under strålerne.

Hendes ryg og hals og arm voksede,
af brystet steg et rør,
hun voksede af en sokkel
ingen havde set før.

På de glinsende våde fliser
i hendes mudder-have,
spejlede de sig fra top til tå
i gennempisket vand.

Hendes skulderblad var en lilje
der rejste hendes hage,
og drengen skjulte sig
og så ikke hendes blik:

I et ansigts grå lange hår
gik vandet i eet med håret
som hendes ansigt gik i eet med luften -

XXI

Den sorte dør i øjet
mod horisontens kildevæld,
det store første øje
hvori to mænd er bøjet mod sig selv,
og alt det blå i øjet
som skinner gennem alle tider
og denne kvinde, som er bag
med krystalkuglen i sin ring.

Og hendes mund som intet siger

og hendes øre, som næppe hører
og hendes hår, som er sat op
en næse over øjets mund:
Så nær er øjet kærlighed
eller hun selv, idet hun ser
en mand bevæge sig
og venter, at han vender sig

og ser væk, som øjet møder
det eneste øje.

XXII

På bakken over byen
sås byen som et tag,
og i et hjørne af haven
groede planterne
frodigt over bassinet.

Hun i hans jakke,
talte, som en fugl i ekkodalen
uforståeligt
til nymfen i vandet,

og hun, i hans jakke,
tog hans bukser af på sig
og havde åbnet lynlåsen
og ville forene sig
med planten,

og fuglen groede af krukken

og sagde nogle bogstaver
så hun smilte inderst inde,

men nøgen værgede nymfen for sig,
med hænderne, med fladerne
sin af vandet skjulte
nøgenhed.

og fuglen, kun en form
hvis mæle skabte den
imellem det buskads
og af det dunkle røde:

Den spiste, med det andet næb
af nogle planter,
og fik en ny krop
der var grøn og sort,
og hævdede sig over det altsammen,

hvorfra den så
sin første form.

XXIII

"Hun trak lynlåsen ned i sin bluse
og tog armringsen af menneskeknogle på",
med den ene del af ansigtet
stirrede hun tavst på ham,
hun med sin ferskenhud og unge linier,
med den anden åbnede hun sig

og fortalte om det mystiske gamle hus,
ensomt beliggende på bjergskråningen
hvor kun gemserne springer og jages.

Langs de forladte stole til publikum,
til venindernes vasketøj
på den tomme scene
og døren bag hendes øje,

som greb hun stolene med sin hånd
og scenen med sit hår
slog lydene tilbage
fra mange tavse år.

Fra kulden så hun
sig selv og hende
ved bjergets tegn meget klart
i strikkede bluser,
selv i grønt og vældende hår,
den anden i lilla og sort stramt tørklæde om panden,
stå på den gule slette
som blev til en bugt og et hav
og en grå himmel.

Dér så de den lille dreng i bedekammeret,
knælende foran det dræbte symbol,
og bag det alle skufferne og skabe.

Fra den blå himmel dér
skinnede lyset gråt
gennem den kvadratisk inddelte rude,
og ad trappen nåede deres blik fra bjerg til bjerg.

Under den udvendige trappe groede
blandt brede, solbrændte fyrrespåner
en flora rig og blomstrende
og skabte skygger på væggen
    liv i kalken og græsset,

som kobber var hendes talestrøm,
og som det bølgende eternit-tag
udbrud af latter
som vinden førte bort
eller som knak ved berøring.

Af hendes skulder groede
den spaltede tid
mere og mere: sammen med kærligheden.

Hvem svarer dem de to kvinder
i hendes åbne ansigt.

XXIV

Hun stiger ned gennem vandet
med maske og slanger og flasker
og hendes hud er som gummi,
små hvide skyer stiger op over hende,
hendes hår er så levende
i vandet fra hende,
hvor hun sidder, svævende
ved hans arm.

Og under kuplen, en lagkage

med eet lys og brun chokolade
små røde coctailbær
og gule mandariner
i den hvide flødeskum.

I midten: det ene røde lys
og over det vajer fanerne.

I trekanten: den nøgne pige
ved den solbelyste mur
med ansigtet i profil,
hun plukker noget, mens hun smiler
med halvåben mund,
hun har et pænt øre.

Hendes hofte, som hendes lille mave
slår et lille sving,
og det røde lys rører ved hendes
røde skamlæber
som vokser lidt
og hun smiler lidt mere
til ansigtet i det grønne og sig selv.

Trekanten skærer sig ud af kuplen
som rejsningen på et hus,
skærer et lille hul
i den nedstigendes gummi
hvorfra en lyskaster lyser
ind i den åbnede kuppel,
og tænder det røde lys
med brændende ilt.

XXV

Det er efterår i haven,
hans øje fanger hende som hun står,
med en lang nedringet kjole,
det blå ansigt, i den hvide kyse
den kolde klare eftermiddag,

Som plænen er grøn!
og gærdet er grønt af mos!
i græsset ligger gule blade
og over hende synger efterårshimlen
i de nøgne grene på det store træ,

Hvide tynde skyer står stille i det blå,
øjefisken sejler gennem
det venstre øre
ud mellem grenværkets ansigter,
hendes skuldre hæver og sænker sig
til et begyndende smil,

På stien er hun lidt yngre end før
i de bølgende strømper,
den store kanin på gærdet
er gået til ro for vinteren,
de stedsegrønne skjuler sig
som sorte skygger,

Hun er kommet ! uden han vidste det,
og skønt hendes øjne er sorte
og tøjet alt for hvidt,
kender han hendes smil,
det forventningsfulde,

Kun hendes krop
kaster skygge, en mærkelig klat,
og over hende stiger
den blå kolde kubus
over hans øjenbryn i det halve ansigt,
hvis mund er en sti, hvis hår er grene,
næsen sminket hvid og hagen gul
og som knager, som det tørre farveklare efterår.

XXVI

I det hvide tempel,
på øen som ligner et uhyre,
i nichen i havet
i håndens blå kvadrat
har han sin skulptur,

en buste i marmor.

I rummet ved siden af,
stirrer vognstyrelsen
på det dobbelte væsen
både nøgent og påklædt,
der hviler sig i mørket
fra et rum til et andet.

Gamlingen i den hvide kjortel
vandrer i den grønne eng,
taler om det rum,

for havet og de hvide mure.

XXVII

Af de fire frugter i glasskålen:
hvorfra trådene går i alle retninger:
løber den ene langs det
blå hav,
sidder de to ryg mod ryg,
en i rødt og en i hvidt
og kysser hinanden, rundt om jorden,
stirrer den store på ham
fra sin skygge af kappe, og sort hår
ved den krakelerede mur.

XXVIII

Hun sejler gennem den store verden
uden at se nød og elendighed:
byerne er monumenter,
menneskene rejsende,
fortiden tilstede på toppen af byen
og ved havet og lagunen.

Selv er hun sejlet som fyldes
af vinden,
selv er hun roret
der styrer med foden,
kun skyerne ængstes hun for,
ikke politiske oprør,
snarere for en vinget skulptur end den skjulte voldsmand.

I hendes mund, alle haves vand
som læskedrik og bad,

kun det cirkelrunde trådn
kaster hendes tanker
ud over båden MAMAIA

I byerne vandrer
moderne mennesker
mens hun er nøgen og langhåret.

Kupler, tårne, altaner
eller svalegange
løgkupler, kassearkitektur
rører hende ikke
for hun er bygningen
med de dejlige lår.

For hun vender ryggen
til det dræbte symbol,
hendes højre arm
er uden fast ophæng
men rundet som hos en sprællemænd.

IXXX
Dato, mens de boede ved stranden.

Adskillige ord som forvandlede hende.

Himlen var mange himle.

Græsset på himlen røg efter sig.

En form, som øje, lettede.

En form som ansigt lettede.

Den ukendte med det røde skærf talte med hende.

Ringene snoede sig som en slange.

Bogstaverne skar som en kniv.

Hans ansigt utydeligt, med briller.

Hun gik ind imellem de gule prikker.

Hun smilte til det røde skærf.

Hun tog masken af.

Vandet lavede små indsøer.

Fjerne kystlinier viste sig.

Fiskene i luften steg.

Hun tog sorte handsker på.

Han havde en sort halvmaske liggende.

Hans ansigt blev tåget med papnæse.

Hans læber tørrede ind.

Fortidens palmer spejlede sig på den blå himmel.

Blåt skar sig ind i blåt.

Vandet var i bevægelse.

Hendes hænder, når de var nøgne.

Gådeansigtet lyste gult.

Menneskeflager, hist og her.

Håndens skygge: en hånd.

XXX

Tung som en sten i munden
så læberne svulmede rødt og forhindrede tale,
glinsende som en metalskive af ord
der dækkede ansigtet på et menneske,
hvis bryst var flået til blods og hvis hjerte
hang i en tynd tråd,
sådan var hendes kærlighed.

I landskabet, hvor bjergene var hvilende
ansigter,
kvinden som istedet for at have ansigt,
sagde ansigt, med hænderne hvilende i
skødet,

Stod der morgen og aften, og så invasionen

af tal og en kriger med hjelm på.

En enlig sky stod fjern og stille om dagen,
om aftenen kom disen mellem bjergene,
det store ansigts røde læber
lyste gennem natten.

XXXI

Igennem den lukkede port
med buen af sorte og hvide sten,
gennem de ornamenterede blå jerndøre,
til fastlandet med bjerge og floder,
med vandfald og buede broer
rider han på mulæslet
fra sletten ned til kysten og tilbage
over broen ind til tempelbyen.

Mens hun vandrer langs vandløbene,
sejler, bader, altid våd som en odder,
bader midt i byen,
af hendes skød hænger to våde nøgne ben,
hun hviler i et hotel af puder.

På stranden mødes de ved hendes blik,
ïndsvøbt i hendes brune lemmer,
så vandrer de til byen og ruinen
hvor alt forfalder, som skyerne
eller de grønne klipper.

Halvt skjult af den grå kutte hun tager på

og de trekantede mørke briller
ser hun redningsbåden i gondolen
hun selv er.
Hun smiler til ham og kysser hans drøbel,
han forsvinder næsten af glæde.
Som vandet strømmer igennem porten
er deres afskedskys,
mens de ser ned på det brune, mørke, blågrønne
land i vandet.

XXXII

Som sølv svømmer hun ud af den ene
blomst,
af de brune blade i det blå vand,
og næsten i bunden af den flade, mørkeblå
skål
ligger en stor orange blomst.

På de grønne klipper hviler hun sig,
på de seks kvadratiske sølvplader i et kvadrat
glimter i sollyset som sender en strøm af vand og lys
gennem hendes veninde med de sorte
strømper,
hvorfra den sorte viftetrekant folder sig ud,
og hvorfra vandslanger og serpentiner
køler de frugtbare omgivelser:

ærter og tomater bliver frugter
på få øjeblikke,
et ansigt viser sig i vandskorpen
og modnes.

XXXIII

Han kom fra ilden med hende,
fra den røde og gule,
og de blev til tulipaner,
de så moderne rød-gule.

Han skabte ilden til hende,
som han skabte hende byen
med de mange altaner.

Fra vinterens bjerge blev tulipanerne
modtaget som noget mærkeligt,
sneen lå høj på træer og veje.

Den lille by var som et lille bjerg,
det store bjerg var en meget stor by.

Hun så ikke ham og han ikke hende,
men hun voksede i ham
og han voksede ud af ingenting

som en stor sol.

XXXIV

Da han forlod hende og sengen
var han som forandret:
han forlod teltet, strålende som en sol
og i sin højre hånd, som lignede et menneske
bar han det dræbte symbol
skinnende som en daggert.
Af hans blomstrende kjortel steg hun op

som var hun altid med ham,
og han omsluttede hende med sin venstre
arm
og med andre arme støttede han sig
eller blev støttet,
eller var i børn og smådukker.

Han lod tøjet glide af sig og stod
nøgen som et nyfødt barn,
tog tre skridt ud i morgenkulden

og var med hende

i alle sine syv par arme,
og som en rytter holder hesten an
forblev han ung på sin bane,
fastende, dog ikke sulten,
død og dog levende.

Og i dværgen, den gamle grimme,
med tiaraen, de sorte øjne og frømund
satte han det dræbte symbol
da solen steg på himlen
i hans dødningsgrå ansigt.

XXXV

Han rejser sig fra stolen, sætter sig,
har forladt en ved pejsen og kurven med brænde
til een ved dynger af beskrevne akter
om menneskelige lidelser, foran bøger
om regler for tvang,

og stiger som forklaret op
langlemmet i en leopardpels,
hans hovede er en aftensol.

I parken, hvor broen fører over renden,
og vejen går langs søen med ænder og svaner,
vokser en palme, eksotisk,
en slange blandt de kuplede grønne ansigtet,
dens blade rækker som tunger efter solen.

Hans ansigt er ikke helt sikkert,
søger ved aften blandt træerne,
følger knasterne i de mørke gulvbrædder,
hører en fuglestemme
syngende i en syden brændeknude!

Aftensolen antænder parken
som bliver gul og rød og mørk.
Hans gennemsigtige ansigt
kan ikke brænde, kun lyse.

XXXVI

Plader af guld, som visnede blade,
perler i overdådige kædelængder,
kongebå blomster som ædelstene,
og ædle sten overalt mellem guldet,
i broderier, i vævninger indsvøbt,
sådan behængt står barnet
og stirrer trygt i møde
enhver som nærmer sig skabet

hvorfra han så rigeligt forsyner sig selv.

Under den bløde arm, lidt foran hendes
nøgne dydige bryster,
står han med sin væv i halsen,
de tunge sten som lodder tungt
og skyttelen som jager frem
og skaber tøj omkring hans hals og hovede.

Han hilser ned til folden på hende
han kender med den store pelshue,
og slynger en kæde af blomster omkring hendes hals
til hendes ansigt, med munden mellem øjnene
smiler i hans væveri,
fra sin kasse i proscenium.

Og af buketten griber han forglemmigej,
som bliver til emalje og skinner i hans tøj,
lig øjne i hans blinde verden.

HAN ser og ser
sig selv klædt ud, fortænderne viser sig
for han smiler, i sin høje hals af guld
og i sit smykkeklomorat af en krone.

Hvor rummet bader ham
i sit gyldne lys!

XXXVII

Med øjet tæt mod trådene
i flammerne som spredes som en vifte,
fra hans skød hvor benene sad fast:
stiger hans ansigt, rekonstrueret
og hans stærke arme, strakt i vejret,
ruinen ved hans side synker
ned over to tiltrækkende kvinder
som han er flygtet fra,
og en sort sanger slanger sig ved hans højre side:
Han krop er klippe, furet af sandet,
og kompasset drejer, peger
den vaklende kurs ud

OP OVER VANDET.

XXXVIII

Ud af skyen, flygter de
skyggen af en slags general,
en slags udenrigsminister
flygter gennem byen
flygter ud til skoven
hvor to halvnøgne væsner
sidder i hulen,
og den ene gennem den andens hovede
rækker sin hånd ud
pegende nedefra og op
op over det gennemlyste kranium:

Igennem hulens åbning
ser de, de fjerne højder

hvælver sig.

IXL

Hos pigen, med de to nøgne pigeben ud af munden,
hos pigen, med aftensolen som sit liv,
hos eneboerpigen i bjergene,
ved hendes nøgne måltid,
i køkkenet i hytten, ved hendes daglige øvelser,
ved det ene glas vin til maden:

Hos kvinden som var begyndt at tænke
for at tvinge sin kærlighed frem:
De mærkeligste væsener færdedes der
i det klare lys,
alt var rent og pænt,
kulden bed i kinderne.

Ingen kom ellers på besøg, men
man så langt ned i dalen
til den milde brise og forårstegnene.

Og om natten,
har katten rystende krøllet sig sammen på tæppet,
den blafrende lampe går ud.

XL

I templet kommer hun op af jorden
med sin tunge kurv på hovedet,
hendes hovede hælder svagt,
pigen med øjehovedet nejer
og den fremmede bag hende ler i sin kåbe,
spalten under hendes næse lyser.

Hun går op i væsenet
med den orange dragt og det blodrøde hovede
og af hvis mund, en lille hvid sky går ud,
over ansigtet manden-over-kvinden
hvis øje er en tynd sprække.

Over det røde ansigt
svæver de to elskende:

Hvis lille hvide sky-pust
tegner figurer i luften.

XLI

Dansende, fra badestrande
med de symbolske påklædte
til stenlandet, under løgkuplen
til pigen med det lange hår,
som hun skjuler sig i,
til det reflekterede rum
med kuglelampen, kvindeblikket,
til diamanthjernen,
hvis ene ben er et ben,
gennem cirkellys cirkellag
rum rum efter rum

efter punktet som lyser:

De to, som fra bjerg til seng
lyser i lampen.

XLII

Hans hovede på en hvid stage:
håret blev ved med at vokse,
alle ansigtslinier blev brede og sorte,
i nymfens lund var træerne hans kappe,
hvor stod hun alene i fontænen!

De røde og blå kvinder,
og ligedan soldaten i kampvognen,
og hånden ud af ingenting,
og også den etbenede:
vogtede på de indflyvende øjenpletter,
den blå var størst.

Under det mørklagte vindue,
voksede røde blomster
op af de hvide krystaller
som var fyldt i en vase
fra pottemageren.

På vognen står der 121.

Ud af cirklerne kommer der ansigtet
skæve og mærkelige,
som alle observerer,
de driver bort som skum.

Fra lunden lyder der spinkel musik,
klimpren på stålstreng,
som bærer ringene
ud af verden.

Den griber pigernes hår,
det forundrer dem,
så de ser ned.

XLIII

Træt af køreture i den gamle karosse
ad parkens stejle veje
med den fugtige grå skov til begge sider,
træt af den nøgne pige i rosenbladene,
træt af pigen med de blå blomster
som kun skjuler en hæslig maske,
går han midtvejen mellem husene
alene, en skygge i regnvejret
som breder sig.

Går ud af værelserne,
ned ad de sorte trapper
og bort i det blågrønne lys.

Pigen sænker den blå maske
hvori et nyt ansigt viser sig,

nemlig hans forsvundne,
med blå pande og blåt hår,
med blomster ved ørerne
som på en profet,

hun rinder ud i kørevejen
som sand i et timeglas.

XLIV

Han møder en alvorlig lille pige
hvis flamme brænder klart,

en sol går ned over havet,
søkortet ruller sig sammen,

af hendes pande vokser dild,
af hendes tanke rum.

Pigen går i blomstermarken
og plukker en hvid buket.

Ved bogkasserne møder hun en ung mand
som bladrer og ikke bladrer.

På gulvet i den første stue
ligger skyggen af det dræbte symbol.

I den gamle stue,
hænger et billede af en gammel mand.

På bordene står kurve
med fuldmodne krydderifrugter.

En gammel tør dame
er på vej hjem fra byen i blæsten.

XLV

Hendes øjne er omverdenen,
hendes øre er omgivelserne,
hendes mund er baggrunden,

hun kan ikke gå ud af sig selv.

XLVI

De kommer fra havet, hvor det flyder som guld,
de kommer fra det grønne irrede hav,
de kommer svævende fra luften,
de kommer sovende, med håret beruset
af vinden.

De kommer tre på stribe, gående frem,
de smiler næsten ved tanken,
de kommer pegende ud af drømmen
med halvåben mund.

Hun kommer, endnu med spejlet i hånden
og med turban på hovedet,
hun har en kappe over skuldrene
og smiler slet ikke.

Hun kommer ikke, hun kalder,
hun kommer ind stående,
ingen ved om hun vil røre sig,
ingen ved, hvor hun vil sidde.

Der er skænket the op

men ingen vil drikke:

med spejlet skjuler hun
nemlig det dræbte symbol.

XLVII

Et lukket øje

og ansigtsskyggen på husmurene og dets
læderabe, som ser bagud,
kortskitsen i et hjørne, alt svæver
over kvinden med den blomstrende dild,
under forhænget på båden,
med flodbreddens huse bagved:
som på et billede, hvor forhænget trækkes til side.

I kvindens mund flyder veje og vejnavne:
fra glemte begivenheder i den store krig,
vejnettet breder sig som tråde i et spindelvæv
ned gennem kaklernes fuger, i det
tømte bassin,
hvor han sættes uden frygt.

Under ham, de åbnede låger til det

bombede tempel,
hvorunder den mærkelige villa,
hvor hun er igen, på terrassen
som i vinduet på et andet hus,
hvor hun er ved at klæde sig af,
hvor alle husene er af grå sten på grønne marker,

hvor horisonten er tåget blå
for dét hus og dét hus og dét hus
nr. 2, 3, 5, 6 og 7,
hvor gobelinen ruller sig ind
gennem århundreder:

Hvor hun står, med et lem med hoved
med sine dobbelte arme og røde krop,
hvor hun ser venlig ud,
og hvor hun bliver fjern,
som mennesker fjernt på stranden
en grå dag.

Og pigen
med den tusindblomstrede dild
står ved gobelinen,
holder sin hånd under hagen med den
henrevent åbnede mund,
og ser og ser ikke
samlejet i templets ruiner,
mens mennesker flygter til alle sider,
gennem hendes gennemsigtige arm og krop.

Ved det forladte måltid,
ved det friske brød på bordet
og de kemisk rensede vinglas,
krigens sidste brændende lys i krogen,
ved den hvide mur:

Båden driver ned ad floden,
solen skinner, skyerne driver
alting gløder, ødelæggende og frugtbart.

Den øjeløse på muren
løftes af pigens anden hånd,
dilden blomstrer gult på hendes hoved,
lyset brænder i den forladte hule
som for det manglende symbol.

XLVIII

Det kommer frem
mellem alle klatterne
øjne, næse, mund osv
af streger, forbindelser
der hvælver sig over indholdet,
der er flere ansigter i eet,
hver klat er et øje,
hver streg danner rum,
af rummet stiger det frem som musik i natten,
som underskriften
i et ansigt.

IL

Han sad ved søens bred
i landskabets drivende farver.

På en afsats voksede træet,
hvis blade hang ud over dalen.

Og månen lyste, fri af skyerne
som fisken med de syv næb.

L

Som hovedet af en ørneunge,
med den røde tegning, og det grå,
som var det dunene
hvide grønne blå gullige
på næbbet, som lyn på himlen,

og øjet, den røde klode
på vej gennem universet
i enhvers grå skal.

LI

Skrevet ved den sorte port
med mørket bagved:

I det røde lyshav
flød den blå dråbe
ind i den gule stråle.

Det røde trængte om bag mine øjne
og ser.

